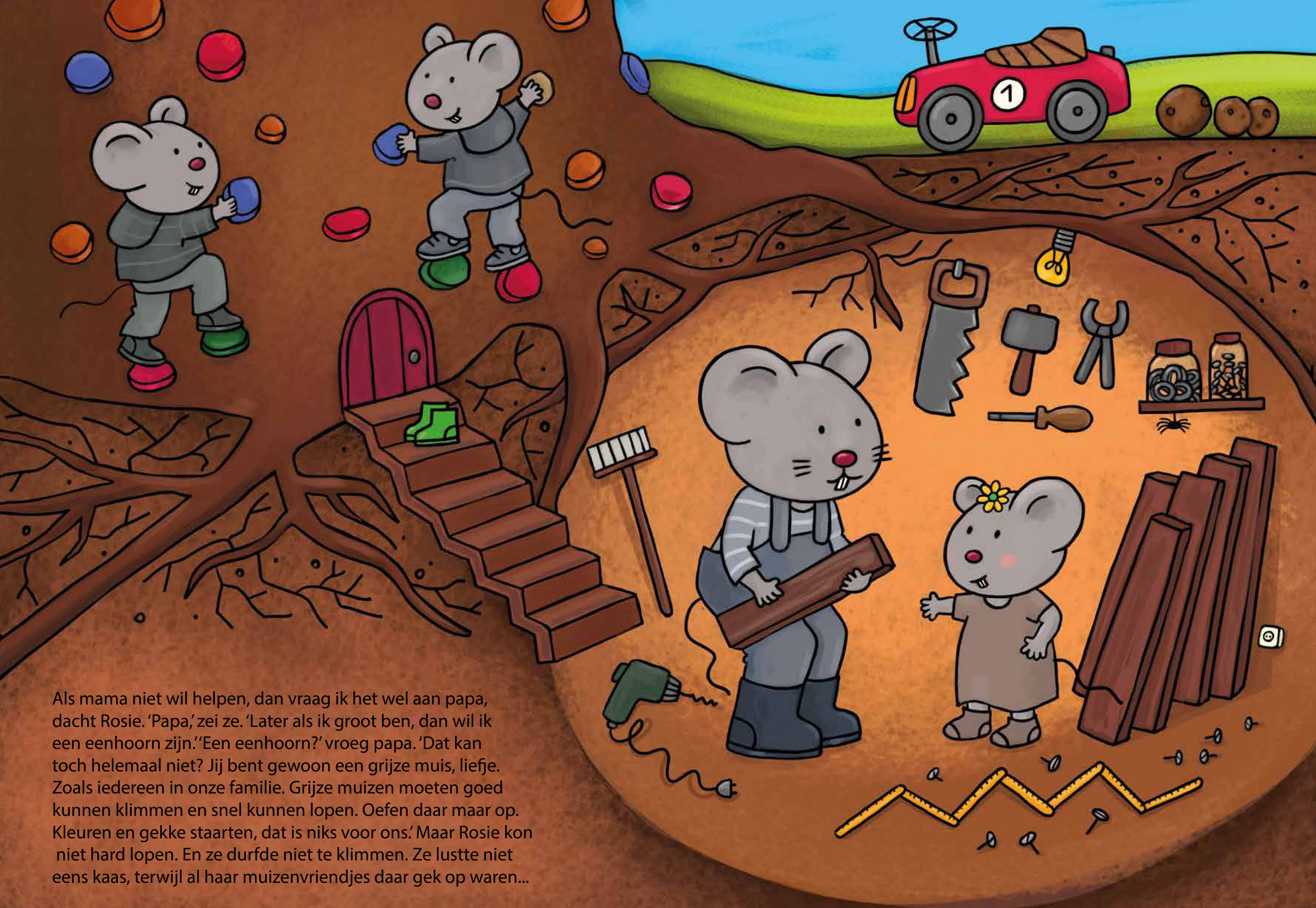

Er was eens een kleine muis en haar naam was Rosie.
Rosie was grauw en grijs, maar ze hield van kleur.
Van rood, oranje, geel, groen, blauw, indigo en violet.
En van appelblauwzeegroen. Van bloemen en vlinders.
Hoe meer kleur er in haar leven was, hoe beter ze zich voelde.

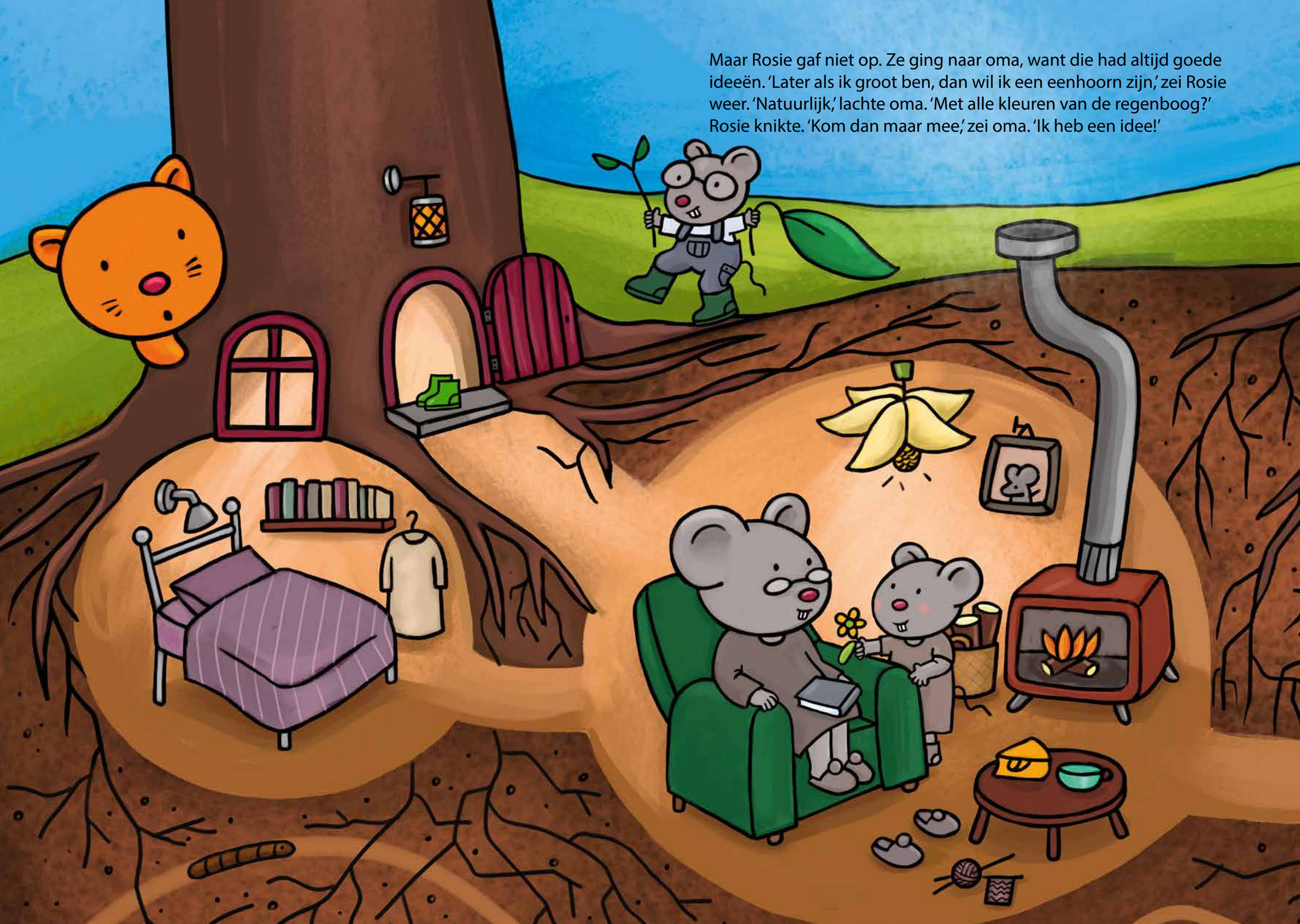

Maar in het leven van muizen is er niet veel kleur. Alleś is er grijs en grauw. 'Grijs past niet bij mij,' zei Rosie tegen mama. 'Later als ik groot ben, dan wil ik een eenhoorn zijn. Met alle kleuren van de regenboog.' 'Dat kan niet,' zei mama geschrokken. 'Muizen zijn grijs. Zo is het altijd geweest en zo zal het altijd blijven.'

Als mama niet wil helpen, dan vraag ik het wel aan papa, dacht Rosie. 'Papa,' zei ze. 'Later als ik groot ben, dan wil ik een eenhoorn zijn.' 'Een eenhoorn?' vroeg papa. 'Dat kan toch helemaal niet? Jij bent gewoon een grijze muis, liefje. Zoals iedereen in onze familie. Grijze muizen moeten goed kunnen klimmen en snel kunnen lopen. Oefen daar maar op. Kleuren en gekke staarten, dat is niks voor ons.' Maar Rosie kon niet hard lopen. En ze durfde niet te klimmen. Ze lustte niet eens kaas, terwijl al haar muizenvriendjes daar gek op waren...

Maar Rosie gaf niet op. Ze ging naar oma, want die had altijd goede ideeën. 'Later als ik groot ben, dan wil ik een eenhoorn zijn,' zei Rosie weer. 'Natuurlijk,' lachte oma. 'Met alle kleuren van de regenboog?' Rosie knikte. 'Kom dan maar mee,' zei oma. 'Ik heb een idee!'

Oma haalde een mandje van de zolder. Daarin zaten restjes wol.
'De wol is grijs geworden van het stof,' zei oma. 'Maar als we samen
hard genoeg blazen, dan vliegt het stof weg en komen de kleuren
weer tevoorschijn.' Dus dat deden ze. 'Hatsjie!' niesde Rosie door
het stof. En nog een keer: 'Hatsjie!'

